



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu **J. Š. - T., T.**, zastúpeného **JUDr. J. G., advokátom so sídlom v B.**, proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Nová ulica č. 13**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/228/12011-73534/2007/993169-r zo dňa 25. septembra 2007, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 21S/144/2007-35 zo dňa 25. novembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 21S/144/2007-35 zo dňa 25. novembra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/228/12012-73534/2007/993169-r zo dňa 25. septembra 2007. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Ružomberok č. 661/230/12999/07/Bys-X/130 zo dňa 09. mája 2007, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2003 vo výške 48.816,- Sk, s odôvodnením, že k predmetným zdaniteľným obchodom nedošlo, keďže dodávateľ žalobcu Ing. M. nepreukázal nadobudnutie predmetného tovaru a následne ho potom nemohol dodať žalobcovi.

Krajský súd v Žiline posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 20 ods. 1 a § 20a písm. c/ zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (účinného do 30.04.2004) a dospel k záveru, že v daňovom konaní nebolo preukázané, že vecné plnenia fakturované faktúrami č. 23400113, 23400114, 23400115 od dodávateľa Ing. M. M. – Ž., boli žalobcovi skutočne dodávané. Žalobca v priebehu daňového konania neunesol dôkazné bremeno na preukázanie tvrdených skutočností, že fakturovaný tovar dodala osoba, ktorá predmetné faktúry vystavila. Preto krajský súd považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa za vecne správne a žalobu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 246c OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému napriek jeho úspechu v konaní ich náhradu nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnil.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie, pretože krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav, nesprávne vyhodnotil a posúdil nároky, ktoré uplatnil proti žalobcovi žalovaný. Žalobca namietal, že žalovaný pri právnom posudzovaní stavu veci vychádzal z prezumpcie viny a preniesol na žalobcu dôkazné bremeno dokazovania činnosti dodávateľa Ing. M., čo je v rozpore s právom na spravodlivý proces a princípmi právneho štátu. Namietal, že nebol vypočutý k otázke dopravy

sporného tovaru, ktorý mu mal byť dodaný od Ing. M. Na pojednávaní sa zúčastnil len jeho právny zástupca, ktorý sa k uvedeným otázkam vyjadroval sprostredkované, v dôsledku čoho mohlo dôjsť k nepresnostiam. Poukazoval na to, že v celej veci žalovaný vyslovuje len domnienku, ktorou spochybňuje objem dopravy všetkých dodávok. Žalobca uviedol, že s odstupom času vyjadrovať sa k jednotlivým dodávkam je pre neho veľmi obtiažne, keďže objem jednotlivých dodávok tovarov bol taký, že dodávky bolo možné previezť aj príležitostne aj s iným nákladom, dokonca na osobnom motorovom vozidle. Išlo o polygrafický materiál ako napr. vlhčiaci roztok, čistiace prostriedky, montážnu fóliu, fotosadzbový film, ofsetové farby, hliníkové kovolisty, ofsetové gumové poťahy, samolepky, čiže tovar predávaný na kusy, litre a kilogramy, teda tovar objemovo malý. Ďalej poukazoval na to, že pokiaľ ide o papier, jeho hmotnosť predstavovala váhu od 400 do 600 kg, teda hmotnosť, ktorú je možné prepraviť napr.: V., P., pričom z predmetných faktúr vyplýva, že kúpil najviac dve platne naraz, ktoré bolo možné doviesť napr. P. B. alebo malou A. Namietal, že žiadna právna úprava mu neukladá povinnosť vyčíslovať náklady na dopravu ak využil buď príležitostné možnosti, alebo si tovar odviezol sám na osobnom motorovom vozidle. Obdobne tomu bolo aj vtedy, keď mu dopravu zabezpečoval Š. F. z K., ktorý dopravu uskutočňoval tak, že ak po trase miesta podnikania žalobcu prechádzalo vozidlo s iným nákladom, tak mu tovar prepravil príležitostne s inými dodávkami, ktoré smerovali iným odberateľom. Ďalej poukazoval na skutočnosť, že nemá logiku, aby platil za tovar, ktorý by mu nebol dodaný, pričom existencia týchto platieb je zistiteľná z jeho účtovníctva. Vo všetkých prípadoch išlo o dovoz takého množstva tovaru, že jednotlivé dodávky si nevyžadovali samostatnú dopravu. Uviedol tiež, že žalovaný sa v konaní zameral len na spochybnenie schopnosti realizovať dopravu Š. F., čo považoval za dostatočný dôkaz, že doprava zrealizovaná nebola. Namietal, že zo strany správcu dane nebolo dokazovanie vykonané v súlade s ust. § 29 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, pretože žalovaný vychádzal len z domniek a určitých pochybností vo vzťahu k dnes už nebohému Š. F. ohľadom dopravy polygrafického materiálu. Žalobca ďalej namietal, že považuje za nepreskúmateľné tvrdenie žalovaného v tom smere, že dodávateľovi Ing. M. nevznikol nárok na odpočítanie dane z tovaru podľa § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty a ani daňová povinnosť v zmysle § 14 cit. zákona pri jeho následnom predaji, pretože žalobca nemá žiaden vplyv na stav účtovníctva dodávateľa, prípadne na situáciu, akým spôsobom jeho dodávateľ obstaral polygrafický materiál, ktorý mu dodal. Žalobca uviedol, že tovar, ktorý mu bol dodaný kontroloval z hľadiska dodaného množstva a za dodávku tovaru riadne

hotovostným alebo bezhotovostným stykom zaplatil, čo má riadne zadokumentované v účtovníctve.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/228/12012-73534/2007/993169-r zo dňa 25.09.2007, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Ružomberok č. 661/230/12999/07/Bys-X/130 zo dňa 09.05.2007, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 48.816,- Sk za zdaňovacie obdobie apríl 2003.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov – ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada

voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Ďalšou dôležitou zásadou daňového konania je zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti a ktorá vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. zákona o dani z pridanej hodnoty (účinného v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie) platiteľ môže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení:

- a) pri ktorých vzniká daňová povinnosť podľa § 14,
- b) ktoré sú oslobodené od dane podľa § 37, 38 a 39,
- c) pri ktorých nevzniká daňová povinnosť podľa § 14 ods. 2 písm. a/.

Podľa § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. (účinného v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie) platiteľ nemôže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na:

- a) uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, ktoré sú oslobodené od dane podľa § 26,
- b) výkon svojich činností, ktoré nie sú zdaniteľnými plneniami.

Podľa § 20a ods. 1 písm. c/ zákona č. 289/1995 Z. z. (účinného v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie) odpočítať daň podľa § 20 môže platiteľ pri prijatom zdaniteľnom plnení, ak má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ.

Podľa § 15 ods. 2 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z. z. (účinného v čase rozhodnom pre preskúvané rozhodnutie) daňový doklad musí obsahovať obchodné meno, sídlo alebo trvalý pobyt, miesto podnikania, daňové identifikačné číslo platiteľa, ktorý uskutočňuje zdaniteľné plnenie.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že žalobca v konaní ako dôkazy na podporu svojich tvrdení predložil faktúru č. 23400113 za dodávku papiera v cene bez dane 83.941,- Sk, 20% DPH predstavovalo 16.788,20 Sk, faktúru č. 23400114 za dodávku papiera v cene bez dane 77.400,- Sk, 20% DPH predstavovalo 15.480,- Sk a faktúru č. 23400115 za dodávku papiera v cene bez dane 82.740,- Sk, 20% DPH predstavovalo 16.548,- Sk. Nepredložil však iné listinné dôkazy, resp. neoznačil iné dôkazy na podporu svojich tvrdení, že predmetné dodávky tovaru boli zo strany Ing. M. M. – Ž. skutočne fyzicky realizované.

Ďalej mal najvyšší súd zo zistení Daňového úradu Námestovo za preukázané, že k zdaniteľným obchodom – k nákupu tlačiarenských potrieb a papiera u dodávateľa Ing. M. M. – Ž. nedošlo, a preto neboli ani uznané nároky Ing. M. na odpočítanie dane na vstupe a zároveň z jeho daňovej povinnosti museli byť potom správne vylúčené všetky zdaniteľné plnenia na výstupe, ktoré Ing. M. uplatnil aj voči žalobcovi (DPH vo faktúrach). Nebolo pritom možné opomenúť ani skutočnosť, že dodávateľ žalobcu Ing. M. M. sa proti rozhodnutiam vydaným v daňovom konaní, ktoré bolo voči nemu vedené Daňovým úradom Námestovo neodvolal a ani neuplatnil mimoriadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd poukazuje na to, že skutočnosťou rozhodujúcou v tomto prípade je, že dodávateľ žalobcu Ing. M. M. – Ž., v daňovom konaní nepreukázal nadobudnutie tovaru, ktorý mal následne dodať žalobcovi a ktoré dodanie tovaru následne vyfakturoval vyššie označenými faktúrami.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli žalobcovi vôbec dodané a že boli dodané dodávateľom Ing. M. M. – Ž. Žalobca tak v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal nedostatočne zistený skutkový stav krajským súdom, najvyšší súd k tejto námietke dáva do pozornosti žalobcu, že v konaniach o žalobách (§ 247 a nasl. OSP) súd zásadne skúma predovšetkým dôvodnosť žaloby, pričom pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, veta druhá OSP). Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdnictva, ktorý je stanovený v § 244 OSP. Je tomu tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý (s výnimkou vecí v tzv. plnej jurisdikcii - § 250i ods. 2 OSP) posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Zákon č. 289/1995 Z. z. (účinný v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie) v ustanovení § 20 ods. 1 viaže nárok platiteľa na odpočet dane pri prijatých plneniach, ak boli prijaté na účely uskutočnenia zdaniteľných plnení. Tento nárok ďalej časovo a vecne podmieňuje splnením všetkých podmienok zakotvených v odseku 2.

Vznik nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 20 zákona č. 289/1995 Z. z. (v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie) spočíva v tom, že platiteľ má nárok na odpočet dane iba pri tých zdaniteľných plneniach, ktoré sú určené na uskutočňovanie zdaniteľných plnení platiteľa. Daňový doklad deklaruje, že došlo k zdaniteľnému plneniu medzi dvoma platiteľmi dane z pridanej hodnoty, pričom jednému vzniká daňová povinnosť a druhému nárok na odpočet dane. Daňový doklad odzrkadľuje všetky skutočnosti súvisiace s týmto zdaniteľným plnením a preto ho nemožno iba stotožňovať s faktúrou. Daňový doklad spôsobilý k odpočtu musí obsahovať predpísané náležitosti a musí ho vydať platiteľ a to konkrétna fyzická alebo právnická osoba, ktorá spĺňa atribúty platiteľa dane z pridanej hodnoty.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zásad a z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom daňových orgánov i krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu splnenia podmienky odpočtu dane podľa ustanovenia § 20 ods. 1 ani § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. (účinného v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie).

Najvyšší súd Slovenskej republiky si nemohol osvojiť argumentáciu žalobcu, že žalovaný sa v dokazovaní zamerával len na spochybnenie schopnosti realizovať dopravu Š. F. a že žalovaný vychádzal len z domnienok a určitých pochybení vo vzťahu k t. č. už nebohému Š.F. (zomrel 19.05.2006), ktorý mal zabezpečovať dopravu predmetného tovaru pre žalobcu. Taktiež si nemohol osvojiť argumentáciu týkajúcu sa námietky nemožnosti žalobcu vyjadriť sa osobne k tvrdeniu dodávateľa, že si mal dopravu zabezpečovať sám a tiež argumentáciu, že nebol prítomný pri vypočutí dodávateľa v konaní. Z obsahu administratívneho spisu mal totiž aj Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že t. č. už nebohý Š. F. nevlastnil motorové vozidlo a nebol v rozhodnom čase ani držiteľom vodičského oprávnenia, keďže toto mu bolo vydané až dňa 21.02.2006, čo okrem Okresného

riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu Ružomberok potvrdila aj manželka nebohého. Z uvedeného mal preto aj najvyšší súd za preukázanú nepravdivosť tvrdenia žalobcu o uskutočňovaní dopravy tovaru pre žalobcu nebohým Š.F. V tejto súvislosti manželka Š. F. súčasne poprela tvrdenie žalobcu o pôžičkách a dlhoch, ktoré mal mať nebohý Š. F. vo vzťahu k žalobcovi, a že tieto mal jej nebohý manžel splácať vo forme protislužby dopravou pre žalobcu. Žalobca bol v správnom konaní zastúpený Ing. J.O. (§ 9 ods. 3 zákona o správe daní), ktorý bol informovaný o všetkých úkonoch v daňovom konaní a ktorý sa zúčastnil aj ústneho pojednávania dňa 16.11.2006.

Najvyšší súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu správnych orgánov v danej veci aj v zmysle ustanovenia § 250j ods. 3 OSP, konkrétne či daňové konanie netrpí takými vadami, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní žalovaného správneho orgánu takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), nezistil, v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 20. apríla 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková